

Blog 3 - Herkenning

"Het gaat niet goed met mevrouw Timmermans. Ze ligt op bed, slaapt veel en ze merkt nauwelijks wat er om haar heen gebeurt. Hier op de afdeling bereiden we ons voor op een afscheid. Mevrouw Timmermans is mijn enige cliënt die mij in beide hoedanigheden herkent: als Kim én als Mik. 'Jij bent toch die clown, of niet?', zei ze eerder. Dat was voor mij heel bijzonder en ik merk dat ik het jammer vind dat dat waarschijnlijk niet meer gaat gebeuren."

"Mik brengt een bezoek aan mevrouw. Wanneer Mik binnenkomt, slaapt ze. Mik gaat op de grond zitten bij het bed van mevrouw en sluit haar ogen. Zo zit ze een hele tijd. Afstemmend en invoelend; kijkend of ze aan kan sluiten bij de stemming van mevrouw. Mik kijkt tussen haar wimpers door wat er gebeurt. De ademhaling van mevrouw wordt wat rustiger en haar diepe frons in haar voorhoofd trekt weg. Het lichaam ontspant zich, maar ze slaapt door. Bij het weggaan neemt Mik in gedachten afscheid van mevrouw.

Een week later loop ik, Kim, over de afdeling en zie tot mijn verbazing mevrouw rechtop in bed zitten. Ze heeft weer wat kleur op haar wangen en maakt een praatje. Ik ben verbaasd, want dit had ik niet verwacht. Als ik binnenloop merkt mevrouw mij op, maar ze herkent mij in eerste instantie niet. Als ik vertel dat ik af en toe als clown werk, zie ik de herkenning in haar gezicht. Haar ogen openen wijd en ze zegt: 'Ooooh, wij hebben samen leuke dingen meegemaakt!' Ik word blij van deze herkenning.

Wanneer ik mijn Mik-outfit aantrek, besluit ik ook een bezoekje te brengen aan mevrouw Timmermans. En zo staat Mik even later in haar appartement. Ook nu schuifelt ze langzaam binnen en ziet dat mevrouw haar ogen gesloten zijn. Haar ademhaling is rustig en haar mimiek ontspannen. En hoewel Mik altijd probeert verwachtingsloos naar binnen te gaan, hoopt ze stiekem op herkenning. Mik neuriet een liedje en mevrouw doet haar ogen open. Ze kijkt naar Mik, maar haar blik is leeg. Ze lijkt geen herkenning te vinden in Mik. Toch strekt ze haar hand uit naar Mik, vragend om dichterbij te komen. Mik gehoorzaamt en gaat op de rand van het bed zitten, haar gezicht vlakbij mevrouw. 'Wie ben jij?', vraagt mevrouw Timmermans. Mik wijst naar haar neus, in de hoop dat dat genoeg herkenning geeft. Mevrouw: 'Och, nu zie ik het. Ik heb jou vaker gezien. Jij werkt ook bij Jan Linders!'. En van het ene op het andere moment schiet Mik (maar Kim eigenlijk ook) in een enorme lachbui. Dat was niet de herkenning waar Mik op hoopte! Gelukkig lacht mevrouw mee, al weet ze waarschijnlijk niet precies waarom. Maar het is een prachtig moment. We zijn samen en genieten van deze spontane lachbui."

Kim Stollman